

LATAK ISTVÁN HÁROM VERSE:

Tavasza rónán

O, jázminszagú versekben
Szeretném a tavaszt köszönteni,
Mikor lepkék raja lebben
Színesen s a ragyogás isteni.

A levegő mint édes tej
Csurran téltől megviselt tüdőkbe,
Kicsordul napsugár-kehely
S fákon leng virágok felhőgömbje.

És millió rőfnyi kékség
Izzik táguló láthatár fölött
S vidám vágyak, mint a véresék
Csapnak szét bizsergő szívek között.

A smaragdzöld vetéseken,
Ha a város kapujába állunk,
A közös munka fényesen
Dicséri széles, termő határunk.

Pompás kismadarak dala
Csendül üdítő, tiszta magasban,
Mint fényhintő csillámpala
Csillog a vadvirág, ha harmat van.

Katonás, nagy komolysággal
Traktor zúg szövetkezetház felé,
Pacsírta bukfencsel szárnyal
Fölötte, mert a gép dalát szegé.

Hizlaló édes langyosság
Öleli a rónát szerelemmel.
Mellére tűz nyíló vadrózsát
Mindennek középpontja: az ember.
(1950.)

A tenger szeret már

Engem a tenger szeret már,
Megsímogattam széles mellét,
Tükrében megnéztem arcom,
S mindig homokágyán hevernék,

Mert kevesen jöttek hozzá
Olyan egyszerű csodálattal,
Mint én jöttem sántán, mikor
Nyárvég tűzelt s fénylett a hajnal.

Tintazöld sugárban úsztak
Vastag sziklák, naptól porhadón.
Éreztem: munkás szívemet
Örökre a tengernek adom.

Vidám habokkal nyúlt felém,
Vad szederindák lábainál.
Moszatok dús selyme fénylett.
Tudtam, a tenger erőt kínál.

Ahítatom vérrel lángolt,
Ringatóztam reggeli fényben.
S azt a boldogságot kaptam.
Amit mindig vártam és kértem,

(Abbázia, 1950)

Még bimbó maradi

I.

Remeg az állad,
Kerek a vállad,
Csodás sejtések
Világa ébred
Szívedben, lányka.
Kacajban fészkel
Csodás csöpp ékszer:
Rubintos ajkad.
Férfiszem rajtad
Al! babonázva.

II.

Tizenötéved
Lángokra léphet
S te még nem érzed,
Ó, hogy mi vérzett
Lábad nyomában.
Táncra, ha lépked,
Szép cipőcskédet
Tavaszi hangok,
Virágharangok
Kísérik lágyan.

III.

Vigyázz, ha szemed
Sugára remeg
S meleg bársonyként
Férfi arcot ért:
Lázakat gyujthat.
Te vagy a drága
Tavasz nyílása,
Szépség a földön.
Hogy régít döntsön
S építsen újat;

IV.

Hogy kegyed nyerje,
S merész életre
Szánja teerted
Magát legényed,
Tetőled függ most.
Kecsesség nálad,
Simit imádat.
S tudatlan vágyak
Nem visznek lázat
Tisztasághoz.

V.

Ne ossz bánatot,
Magad bánhatod,
Ne nyulj a tűzbe.
Pártád fültűzve:
Még bimbó maradj.
Táncolj és játsszál,
Felső virágszál.
S ha évek hozzák,
Bimbózó rózsák
Közt virrágá fakadj.

(1946)